



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobkyně: **J. T.**, bytem, zastoupené JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem 602 00 Brno, Lidická 57, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, orgán sociálního zabezpečení, se sídlem 140 21 Praha 4, Hrdinů 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 9. 2012, č.j.

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 9. 2012, č. j. a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1.2.2012, č.j. **se z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náklady právního zastoupení ve výši 3.509,-Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce JUDr. Milana Vašíčka, MBA, advokáta, 602 00 Brno, Lidická 57.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2012, č.j. byly zamítnuty námitky žalobkyně podané proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2012 č.j. a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2012 č.j. byla žalobkyni podle ust. § 118a odst. 1 a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“ nebo „zákon č. 582/1991 Sb.“), stanovena povinnost vrátit částku vdovského důchodu neprávem vyplacenou za dobu od 28. 8. 2008 do 31. 8. 2011 ve výši 177.781,- Kč.

V předcházejícím řízení podala žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2012 námitky, které byly rozhodnutím žalovaného č. j. ze dne 23.3.2012 zamítnuty a rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2012 bylo potvrzeno. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2012 podala žalobkyně správní žalobu doručenou zdejšímu soudu dne 2.5.2012. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18.7.2012, č. j. 41 Ad 19/2012-32 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2012, č. j. zrušeno pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dne 25.9.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j., kterým byly námitky žalobkyně jako nedůvodné zamítnuty a rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2012 bylo v celém rozsahu potvrzeno.

Žalobkyně v žalobě ze dne 16.10.2012, doručené Krajskému soudu v Brně dne 17.10.2012 namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, když spočívá na nesprávném právním posouzení zjištěného skutkového stavu. K otázce vrácení vyplaceného vdovského důchodu uvedla, že dle ust. § 118a odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení má plátce důchodu nárok na vrácení vyplaceného důchodu při splnění některé z těchto podmínek:

- a) příjemce nesplnil některou jemu uloženou povinnost,
- b) příjemce musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen důchod neprávem nebo ve vyšší částce,
- c) vědomě jinak způsobil, že důchod byl vyplacen ve vyšší částce.

K podmínce vědomí žalobkyně uvádí, že důkazní břemeno splnění této podmínky leží beze zbytku na žalovaném. Právě ten totiž je s to tvrdit, že žalobkyně způsobila výplatu vdovského důchodu v dané výši vědomě a toliko žalovaný je ve smyslu procesních pravidel s to podpořit své tvrzení i důkazně. Žalobkyně má pevně za to, že nadepsaný správní orgán, co do podmínky vědomí účastníka o neoprávněné výplatě důchodu – neunesl důkazní břemeno.

I podmínka předpokladu žalobkyně je podle názoru žalobkyně co do důkazní roviny v rukou žalovaného. Žalobkyně tvrdí, že zde nebyly okolnosti, z kterých by mohla předpokládat, že předmětný důchod je vyplácen ve vyšší částce. Naopak, při své žádosti uvedla rozhodné údaje a předložila doklady tak, jak jí bylo sděleno příslušnou úřední osobou. Případné pochybení při vyřizování žádosti tak nemůže být k tíži žalobkyně.

K podmínce nesplnění uložené povinnosti žalobkyně uvádí, že jí nebyla uložena žádná povinnost k plnění. Nebylo zde tedy ničeho, co by nesplnila. Pokud pak lze uvažovat o podmínkách v obecné rovině, tj. o předložení podkladů relevantních pro vyměření důchodu, tak v tomto ohledu žalobkyně splnila vše řádně a včas.

Žalobkyně poukazuje na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 10. 5. 2007, sp. zn.:, podle něhož „*odpovědnost příjemce důchodové dávky za vznik přeplatku na pozůstalostním důchodu je odpovědností subjektivní, tzn., že příjemce nese odpovědnost za vznik přeplatku tehdy, pokud vznik přeplatku zavinil. Jestliže část přeplatku vznikla na základě zavinění příjemce důchodu a část na základě zavinění ČSSZ (průtahy v řízení o odnětí dávky), nemá ČSSZ právo na vrácení části přeplatku, který vznikl jejím zaviněním*“.

Žalobkyně tvrdí, že dle žalovaného měla žalobkyně vědomě uvést pracovníky žalovaného v omyl tím, že na žádosti o vdovský důchod uvedla, že nepobírá žádný jiný důchod, s touto argumentací však žalobkyně nesouhlasí, jelikož se blíže nezabývá otázkou zavinění žalobkyně. Žalobkyně namítá, že výplatu vyšší částky nezavinila, nejednala vědomě, resp. nepředpokládala, že dochází k výplatě důchodu ve vyšší částce, než jí podle právních předpisů náleží. Jelikož jí nebyla uložena žádná povinnost, kterou by nesplnila, není splněna žádná z uvedených podmínek pro nárok žalovaného na vrácení požadované částky. Žalobkyně dále namítá, že případné chybné vyplnění žádosti není možné klást plně k tíži žalobkyně, když v nedodržení pravidel pro podávání žádosti spočívající v tom, že formulář nevyplňoval pracovník žalovaného, ale tento formulář byl žalobkyni zaslán poštou, lze spatřovat minimálně jeho spoluzavinění.

Žalobkyně závěrem poukazuje na to, že vyplácený důchod nabyla zcela v dobré víře, když s ohledem na svůj věk (80 let v době podání žádosti) nikterak nemohla vést úvahu nad neoprávněností úkonů (tj. výplaty důchodu) ze strany státního orgánu. Byla pevně přesvědčena, že žalovaný byl s to stanovit výši vypláceného důchodu správně, a to jak na základě poskytnutých podkladů, tak i informací, jež jsou veřejnoprávním orgánům dostupné z příslušných databází. Žalovaný by tak měl přihlídnout i k uvedené zásadě ochrany dobré víry účastníků řízení, jak je formulována v ust. § 2 odst. 3 správního řádu.

Na základě shora uvedených skutečností žalobkyně navrhuje, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutím žalovaného zruší a věc se vrátí žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný je povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce vzniklé náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2012 uvádí, že nesouhlasí s hodnocením žalobkyně, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné z důvodu tvrzeného nesprávného právního posouzení zjištěných skutečností. Podle žalovaného není podloženo tvrzení žalobkyně, že zde nebyly okolnosti, ze kterých by mohla předpokládat, že vdovský důchod je jí vyplácen ve vyšší částce. Jestliže žalobkyně vlastnoručně podepsala žádost o vdovský důchod s údajem, že nepobírá od nikoho žádný důchod a při vyjádření projevu vůle nebyla ze zdravotních důvodů omezena na schopnosti vnímat důsledky uplatnění nároku na důchod, pak odpovídá za vznik neprávem vyplacené částky. Podle žalovaného dále není podloženo tvrzení, že by v žádosti byly řádně uvedeny všechny rozhodné údaje a předloženy relevantní doklady. Žalobkyně tvrdí v rozporu s ust. § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., že jí nebyla uložena žádná povinnost k plnění. Žalovaný uvádí, že souhlasí se stanoviskem Veřejného ochránce práv, jeho názor však nemá přímou souvislost s napadeným rozhodnutím. Žalovaný neporušil žádnou jemu zákonem uloženou povinnost související s podáváním či sepisováním žádosti o vdovský důchod žalobkyně, anebo při zjišťování okruhu a výše žalobkyni vyplácených dávek. Žalobkyně naopak porušila zákonnou povinnost podle ust. § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Je nepochybné, že žalobkyni vdovský důchod byl žalobkyni vyplacen neprávem a ve vyšší částce, protože žalobkyně nesplnila zákonnou povinnost a také z důvodu, že žalobkyně uvedením nepravdivé informace vědomě jinak způsobila, že vdovský důchod byl vyplacen neprávem a ve vyšší částce. Plátce důchodu má proto vůči žalobkyni nárok na vrácení, popř. náhradu nesprávně vyplacené částky. Žalovaný uvádí, že mu nemůže být kladeno za vinu, že nedodržel pravidla pro podávání žádosti o vdovský důchod, neboť žalovaný si sám sobě žádosti o důchod nepodává. K otázce šetření práv nabytých v dobré víře

žalovaný uvádí, že tato zásada neplatí do té míry, pokud správní orgán může do takto chápaných práv zasáhnout za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na doručené vyjádření žalované byla dne 11. 12. 2012 doručena soudu replika žalobkyně, v níž uvádí, že ust. § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. předpokládá změnu okolností, které byly dány v okamžiku přiznání dávky, pokud však k žádné změně nedošlo, nemůže být žalobkyni kladeno za povinnost cokoliv oznamovat. Žalobkyně tedy namítá, že i když zde nebyly dány podmínky na výplatu důchodu, tato skutečnost nezakládá povinnost žalobkyně dle citovaného ustanovení. Žalobkyně tedy neporušila povinnost k ohlášení změny, neb žádná změna nenastala. K otázce spoluodpovědnosti žalovaného žalobkyně uvádí, že sám žalovaný v předcházejícím řízení před soudem přiznal, že nepostupoval správně, když žádost se žalobkyní nesepsal, ač měl, ale pouze ji zaslal tiskopis. Právě tímto postupem potom bylo způsobeno chybné vyplnění žádosti. Přepatek na důchodu tak byl přinejmenším částečně způsoben samotným žalovaným.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně dávkového spisu žalobkyně vedeného žalovaným a dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je důvodná.

Úvodem soud konstatuje, že žalobkyně nezpochybňuje, že vdovský důchod v částce 177.781,- Kč jí byl vyplacen neprávem, jelikož pro jeho vyplacení nebyly zákonem dány podmínky. Mezi účastníky je sporná otázka týkající se aplikace ust. § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., když žalovaný na základě tohoto ustanovení rozhodl o povinnosti žalobkyně vrátit částku vdovského důchodu neprávem vyplacenou a žalobkyně v žalobě namítá, že podmínky tohoto zákonného ustanovení pro uložení povinnosti vrátit neprávem vyplacenou část důchodu nebyly naplněny.

Podle ust. § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jestliže důchod byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že odpovědnost příjemce důchodové dávky za vznik přeplatku na důchodu je odpovědností subjektivní. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Ads 35/2010-54, z něhož vyplývá, že „schéma tohoto odpovědnostního vztahu je tvořeno alternativními skutkovými podmínkami, z nichž alespoň jedna musí být splněna pro vznik odpovědnosti za přeplatek na důchodu (tj. nesplnění uložené povinnosti, přijetí důchodu či jeho části při vědomí jeho

neoprávněného vyplacení, jiné vědomé způsobení vzniku přeplatku). Ačkoliv citované ustanovení zde výslovně neužívá pojem zavinění ani výslovně nehovoří o žádné z jeho forem (tj. úmyslu či nedbalosti), je z jeho jazykového a logicko-systematického výkladu jednoznačně patrné, že odpovědnost oprávněné osoby, příjemce dávky je tzv. subjektivní odpovědností. ...

V daném případě se tedy jedná o odpovědnostní vztah, jehož prvky jsou 1) protiprávní jednání příjemce důchodu spočívající v porušení některé z jeho zákonných povinností; 2) škodlivý následek; 3) kauzální nexus mezi jednáním příjemce důchodu a škodlivým následkem a konečně 4) zavinění jako psychický vztah příjemce důchodu ke vzniku přeplatku. Nejvyšší správní soud považuje otázku zavinění v dané věci za klíčovou a podotýká, že ani zákon č. 582/1991 Sb., ani další předpisy práva sociálního zabezpečení nedefinují zvláště pojem zavinění. Proto je při práci s tímto pojmem třeba vycházet z jeho obecného právního významu, který je legálně definován pouze trestním právem hmotným a používá se na základě analogie iuris a širokého doktrinálního a praktického konsensu v celém právním řádu. Z výkladu citovaného ustanovení § 118a odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb. a jeho účelu vyplývá, že pro naplnění prvku zavinění postačí pouze zavinění v nedbalostní, nikoliv úmyslné formě (srov. dikci musel z okolností předpokládat). Z dikce uvedeného ustanovení přitom neplyne, zda prvek zavinění musí být prokázán stěžovatelkou, ale ani to, že by se za splnění všech ostatních prvků vzniku odpovědnostního právního vztahu presumoval, neboť zákon č. 582/1991 Sb. neobsahuje žádné ustanovení umožňující exkulpaci (tj. vyvinění) příjemce důchodu z povinnosti vrátit vzniklý přeplatek. Z uvedeného lze usuzovat, že naplnění všech jejích prvků vzniku odpovědnosti za přeplatek musí zkoumat ex offio stěžovatelka, neboť řízení o stanovení povinnosti vrátit přeplatek se vede z vlastního podnětu správního orgánu.“

Při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného je tedy v daném případě třeba hodnotit, zda je postaveno najisto, že byly naplněny všechny uvedené prvky odpovědnostního schématu odpovědnosti žalobkyně za přeplatek na vdovském důchodu.

Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z toho, že tím, že žalobkyně podepsala žádost o vdovský důchod a výslovně uvedla, že nepobírá žádný jiný důchod, přičemž její povinností bylo při sepsání žádosti mimo jiné uvést, jaký pobírá důchod, od koho, od kdy, pod jakým číslem a v jaké výši. Žalobkyně podle žalovaného z tohoto důvodu nesplnila jí uloženou povinnost a vědomě jinak způsobila, že část důchodu jí byla vyplacena neprávem.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný na základě korespondence s dcerou žalobkyně zaslal žalobkyni předtištěný formulář žádosti o důchod a tento byl vyplněný podán žalovanému dne 24.9.2008. V několika kolonkách žádosti je tužkou vyznačen křížek, což žalovaný odůvodnil tím, že takto byly označeny položky považované za důležitější. Z tiskopisu žádosti nevyplývá, kdo žádost ji vyplnil, pouze je z něj patrné, že žalobkyně jej vlastnoručně podepsala. Jak však sám žalovaný uvádí, rukopis uvedení rozhodných informací nebyl shodný s rukopisem žalobkyně. V kolonce žádosti pod bodem 3. nadepsaném „Žadatel(ka)“ na informaci „Pobírám (již nepobírám) důchod nebo příspěvek na službu – jaký, od koho, od kdy, pod čís., ve výši Kč“ bylo uvedeno „Nepobírám“. Tato skutečnost nebyla v žádosti vyplněna pravdivě (což žalobkyně ani nepopírá), neboť, jak vyplývá z dávkového spisu žalobkyně, ode dne 15. 2. 1982 je jí Českou správou sociálního zabezpečení vyplácen starobní důchod.

Ačkoliv žalobkyně tvrdí, že řádně a včas splnila svou povinnost předložit podklady relevantní pro vyměření důchodu, toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu. Podle ust. § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. je oprávněný nebo jiný příjemce dávky důchodového pojištění povinen písemně ohlásit plátcí dávky do 8 dnů skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu nebo poskytování. Pokud žalobkyně namítá, že v daném případě nedošlo ke změně okolností a z toho důvodu nevznikla žalobkyni oznamovací povinnost, soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Ustanovení § 50 odst. 1 zákona je podle soudu možné aplikovat nejen na povinnost ohlásit změnu skutečností rozhodných pro důchod již dříve přiznaný, ale taktéž na povinnost uvést skutečnosti rozhodné pro přiznání důchodu v podané žádosti o důchod. Žalobkyně tak svým jednáním, kdy do žádosti o důchod uvedla, že nepobírá žádný důchod, přičemž ani nepředložila žádný doklad, ze kterého by pobírání starobního důchodu vyplývalo, porušila ust. § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. a tím porušila jí uloženou povinnost.

V této souvislosti však soud uvádí, že podle ust. § 110 odst. 4, věta první před středníkem zákona č. 582/1991 Sb., jsou útvary a orgány, které jsou příslušné podle odst. 1-3 povinny sepsat žádost o dávku důchodového pojištění. Orgán Ministerstva vnitra, který byl v řízení o žádosti žalobkyně o vdovský důchod příslušný, byl tedy povinen formulář s žalobkyní sepsat. Rovněž z pokynů k vyplnění žádosti (Vysvětlivky k jednotlivým rubrikám žádosti o důchod), jež jsou součástí předtištěného tiskopisu, vyplývá, že údaje o žadateli (bod 3. žádosti) vyplní a ověří sepisovatel, kterým je pověřený pracovník útvaru. Dle názoru soudu účelem této právní úpravy je pomoci žadatelům, kteří jsou často, jako právě v případě žalobkyně, staršími osobami, jimž může vyplňování tiskopisů činit značné obtíže. V daném případě však sám žalovaný uznal, že při sepisování žádosti žalobkyně o vdovský důchod nebylo postupováno zcela v souladu s ust. § 110 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., když formulář nebyl sepsán pracovníkem orgánu Ministerstva vnitra, ale byl žalobkyni pouze zaslán k vyplnění.

Soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, podle jehož rozsudku ze dne 20. 1. 2004, č. j. 5 Ads 19/2003-60, *„je třeba najisto postavit, zda existuje příčinná souvislost mezi zaviněním příjemce dávky důchodového pojištění a skutečností, že byl vyplácen neprávem důchod nebo jeho část. Příčinná souvislost mezi zaviněním příjemce dávky důchodového pojištění způsobeného nesplněním uložené povinnosti a neprávem placeného důchodu je založena v první části 1. odstavce § 118a cit. zákona, a také proto je nezbytné se prioritně příčinnou souvislostí zabývat.*

Na základě shora uvedeného je nepochybné, že žalobkyně nesplnila to, co jí ukládá ust. § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., když v době podání žádosti neoznámila žalovanému, že je poživatelkou starobního důchodu. Na druhou stranu však žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 110 odst. 4 téhož zákona, když žádost o důchod s žalobkyní nesepsal, ale namísto toho jí pouze zaslal tiskopis k vyplnění. Za popsané situace tak nelze hledat příčinnou souvislost mezi porušením povinnosti žalobkyně a mezi následkem, totiž nesprávně vyplacenou dávkou důchodového pojištění, k nesprávnému vyplnění tiskopisu totiž podle názoru soudu došlo zejména v důsledku pochybení samotného žalovaného. Pokud by žalovaný postupoval v souladu s ust. § 110 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., musel by pracovník, který by s žalobkyní žádost sepisoval, jistě dospět k tomu, že žalobkyně, zejména s ohledem na svůj věk, bude s největší pravděpodobností poživatelkou starobního důchodu,

a kolonka by tedy byla vyplněna správně. Pokud takto neučinil, nelze nesprávně vyplněný tiskopis přičítat k tíži samotné žalobkyně.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje tak, že žalobkyně tím, že v žádosti o vdovský důchod neuvedla, že již pobírá starobní důchod od České správy sociálního zabezpečení, vědomě způsobila, že část důchodu jí byla vyplacena neprávem, soud uvádí, že vědomost žalobkyně nebyla v řízení jakkoli dokazována. Pouhé tvrzení žalovaného, že v řízení nebylo prokázáno, například lékařským potvrzením, že by 22.9.2008 při uvádění nepravdivé informace v žádosti o vdovský důchod jednala nevědomě, nemůže v dané situaci obstát, bylo úkolem žalovaného přesvědčivým způsobem prokázat, že žalobkyně o tom, že tiskopis byl vyplněn nesprávně, v době podání žádosti věděla (viz. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18.7.2012, č.j. 41Ad 19/2012-32 – nebylo zkoumáno zavinění).

Ze všech těchto důvodů dospěl soud k závěru, že námitka žalobkyně, že se žalovanému nepodařilo prokázat, že by ze strany žalobkyně došlo k naplnění podmínek ust. § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., je důvodná a proto soudu nezbylo než obě rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit je žalovanému se závazným právním názorem, aby řízení o vrácení neprávem vyplaceného vdovského důchodu ve výši Kč vůči žalobkyni zastavil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud o nákladech řízení rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla ve věci úspěšná. Vznikly ji náklady na základě právního zastoupení, a to za 2 úkony po 500,-Kč podle § 7 bod 2., § 9 odst. 2 a násl. vyhl.č. 177/1996 Sb., účinné od 1.9.2006 a za jeden úkon po 1.000,-Kč dle novely téže vyhlášky (změna vyhl.č. 486/2012 Sb.) účinné od 1.1.2013 tj. celkem hlavní úkony 2.000,-Kč, dále za 3x paušál po 300,-Kč, celkem 900,-Kč. Zástupce žalobkyně předložil osvědčení o tom, že je plátcem DPH, proto náleží zvýšení o 21% ve výši celkem 609,-Kč. Celkem tedy činí náklady právního zastoupení 3.509,-Kč. Soud zavázal žalovaného, aby uhradil žalobkyni náklady právního zastoupení ve výši 3.509,-Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce JUDr. Milana Vašíčka, MBA, advokáta se sídlem 602 00 Brno, Lidická 57.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 18. února 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně